

Duchovní obnova Hnutí Modlitby matek – Kroměříž 2.10.-4.10.2020

4. Den přípravy – pátek 25.9.2020

1. Meditace - Objev Božího Milosrdenství

Terezin objev Malé Cesty – „nejpřímější, krátké a zcela nové formy“ dosažení výšin svatosti pro malé duše - je ve skutečnosti objev *Božího Milosrdenství*. Jinými slovy, je to znovuoživení skutečného srdce evangelia. A co je tedy tímto srdcem evangelia? Katechismus říká, „že jde o Zjevení Božího milosrdenství hříšníkům skrze Ježíše Krista.“ V době sv. Terezie, což byla těžká doba Jansenismu, to opravdu mohlo vypadat jako zcela nové a radostí překypující zjevení. Skutečně uprostřed bídne a zatuchlé jansenistické atmosféry, Terezin objev Malé Cesty, přichází jako doušek čerstvého vzduchu a vede jí k modlitbě: „O můj Bože, Ty jsi překonal všechno mé očekávání. *Nyní chci jen zpívat o tvém milosrdenství.*“ Ano zpívání je zde na místě – díky znovuoživení evangelia, Terezie tedy znovuoživila také radost z evangelia.

A co je evangelium? Opakuji, je to Dobrá zpráva o Božími milosrdenství pro hříšníky. Je to dobrá zpráva, že Ježíš nepřišel kvůli spravedlivým, ale kvůli hříšníkům. Je to dobrá zpráva, že Ježíš má srdce Dobrého pastýře, který dokonce zanechá 99 ovcí, aby šel a hledal tu jednu ztracenou. Je to Dobrá zpráva, že nás Bůh nemiluje, že jsme tak dobří, ale protože On je tak dobrý, že nás miluje ne proto, že bychom si to zasloužili, ale protože to zoufale potřebujeme. Je to dobrá zpráva, že Boží láska je jako voda, která vždy stéká na nejnižší místo. Je to dobrá zpráva, že Boží cesty nejsou naše cesty, že Bůh není přitahování ani našimi dary, ctnostmi, talenty, ale spíše našimi slabostmi, porušeními a hříchy. A to je skutečná definice milosrdenství, která je vyjádřena v podobenství o Milosrdném Samaritánovi a kde je odhalena nejzřetelněji:

Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého.

Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu.

A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho.

Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral.

Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: „Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“ (Lk 10/30-35)

Dobrý Samaritán, jak bude i později řečeno, je ten, který ukazuje milosrdenství (v.37). Tak, co to je to milosrdenství? Přesněji, co to je Boží Milosrdenství? Dobře, znamená to, že Bůh nás nemíjí jako kněz, či levita, ale spíš jako Samaritán k nám přichází tam kde jsme, vidí naše slabosti, porušenosti a trápení. Pak udělá skutek uzdravení a přivede nás na místo útěchy a odpočínutí. Jinými slovy milosrdenství zahrnuje dvě věci: *srdce a rámě*. To je Boží vlastnost, nechat se pohnout k soucitu, když vidí utrpení (srdce) a potom učiní pomoc a pozvedne nás (svým ramenem). A to je to, o co skutečně jde v Malé Cestě a je to báječný výtah.

Malá Cesta je o soucitu Ježíše (srdce), který vidí utrpení malé duše, která touží dosáhnout výšin svatosti, ale která je příliš malá, aby vystupovala po „velkých schodech dokonalosti.“

To je o skutku Ježíš (rámě), který se sklání k nám dolů s čisté lítosti a bere si důvěřující malé duše, aby je postavil na výšinách.

Tento výťah je *milosrdenství Ježíšovo*. Je to skutek Ježíšova milosrdenství, Ježíšův soucit, který se sklání, aby pozvedal ponížené. A všechno to se znovu vrací zpět do srdce Písma Svatého, které je proniknuté milosrdenstvím. Svatá Terezie na to sama poukazuje v pozoruhodné části na koci své autobiografie, v části, která dohromady spojuje její oblíbené pravdy evangelia – pravdy, které znovu objevila:

Já musím jen pohlédnout do evangelií a okamžitě dýchám vůni Ježíšova života a vím, na kterou stranu mám běžet. Nespěchám na první místo, ale na poslední. Spíš než farizej, opakuji naplněna jistotou celníkovu pokornou modlitbu. Nejvíc ze všeho napodobuji Magdalénu; její úžasnou, nebo spíše milující odvahu, kterou okouzluje Ježíšovo srdce a také přitahuje mé vlastní. Ano, cítím to tak, i když ve svém svědomí mám všechny hříchy, které mohly být spáchány, šla bych se srdcem zlomeným lítostí a vrhla bych se do Ježíšovy náruče, neboť vím, jak mnoho ztracené dítě, které se k němu vrací.

Začínáš „vdechovat vůni Ježíšova milosrdenství“, které je přímo srdcem evangelia? Začínáš milovat Tereziinu cestu pokorné důvěry v Boží milosrdenství. Pokud jsi dosud nezačal vychutnávat tuto sladkost, uvažuje nad Tereziinou radou své sestře Celině, která nás přivádí zpět do srdce Dobrého Pastýře: „Neboj se, čím jsi ubožejší, tím víc tě Ježíš miluje. Půjde daleko, velmi daleko, aby tě hledal, pokud se od něj na čas trochu vzdálíš.“ Nebo jak to Ježíš sám vyjádřil Sv. Faustíně: „Ten největší hříšník, má největší právo na Mé milosrdenství.“

Modlitba

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Odhal mi tajemství srdce evangelia, tajemství Srdce Kristova: jeho něžné milosrdenství pro hříšníky.

2. Meditace - Dělat tři věci

Řekli jsme si, že celá Malá Cesta je o srdci evangelia: Božím milosrdenství. Všechno je to o tom, zůstat malým a pak se dostat k výšinám svatosti skrze sestupující Ježíšovu milost.

Správně, jednoduše zůstaváme malými a čekáme na Pána, který se sehne, vezme nás do svých rukou a pozvedne nás k výšinám. Je to tak? Ano, to však neznamená že budeme jen pojídat zmrzlinu a čekat na svou kanonizaci a jen tak se poflakovat. Svatá Terezie sdílí s námi sdílí jedno vysvětlující přirovnání o malém dítěti u paty schodiště (vysokého schodiště dokonalosti).

Dítě, které se skrývá v duši každého z nás, nemůže vylézt ani na první schod tohoto schodiště – protože je příliš malé. Ale Terezie nám radí, abychom to přesto zkoušeli. Říká: „Pozvedni svou malou nohu na schod tohoto schodiště svatosti.“ Samozřejmě, že nebudeme úspěšní, ale Terezie dodává: „Bůh jen vyžaduje po nás, abychom ukazovali naší dobrou vůli.“ Jinými slovy, musíme to stále zkoušet. A pokud to děláme, Terezie nás ubezpečuje, že Bůh bude „přemožen našim neplodným úsilím“ a potom On sám sestoupí po tomto schodišti, shromáždí nás do své náruče a vyzvedne nás do výšin.

Tereziin význam vidíme v tom, že naše úsilí v duchovním životě je absolutně nezbytné, ale zároveň *absolutně neúčinné*. Cože? Myslím, že právě toto měla na mysli sv. Matka Tereze z Calcutty, když často opakovala, „Bůh nás nevolá k tomu, abychom byli úspěšní, ale abychom byli věrní.“ Jinými

slovy, aplikováno na náš duchovní život, Pán nepožaduje, abychom dosáhli všech ctností (úspěchu), ale abychom to jednoduše *neustále zkoušeli* (věrnost). Pro ty, kteří jsou na Malé Cestě, není úspěch tím nejdůležitějším úkolem. Ve skutečnosti, je to spíš občas lepší, když malá duše není úspěšná.

Tím mám na mysli: Ježíš chce zachovat malé duše, aby zůstaly malými. Vždyť přece, kdyby tyto duše byly samy schopny vidět, jak zdolávají schodiště dokonalost velkými kroky, tak by jim to mohlo vlézt do hlavy a byly by příliš „velké“ na to, aby je Ježíš mohl pozdvihnout. A tak Pán někdy dovolí, že malé duše někdy zůstávají v temnotě určitých neřestí, nebo hříchů, aby nepadli do ještě horšího, do hříchu pýchy. Ale nespolehejme jen na mé úsudky. Poslechněme si co sama Terezie říká jedné ze svých novickek, která často padala v úsilí o ctnosti:

A jestliže Dobrý Bůh chce, abys byla slabá a bezmocná jako dítě – myslíš, že budeš mít menší význam?.. Přijmi, že budeš škobrtat na každém kroku, nebo dokonce padat, že jsi slabá v nesení kříže a budeš milovat svou bezmocnost. Tvá duše bude mít z toho větší zisk, než kdybys nesena milostí jsi byla obdařena horlivými, heroickými skutky a tvá duše by byla naplněna osobním uspokojením a pýchou.

Shrnuto, Malá Cesta je často malou cestou v temnotě. Je to o přijetí sebe sama – s veškerou svou temnotou, s naší slabostí, zraněními a hříchem – aniž bychom se nechali odradit. Je to o poznání, aniž bych se vzdal, když se některé boje stále opakují. To je uvědomění si těchto věcí, aniž bychom upadli do zoufalství, že nás budou provázet až do naší smrti. Ale je to také o poznání, že nám to nezabraňuje stát se svatým.

I když musíme přicházet kvůli těm samým hříchům znovu a znovu ke zpovědi, nemáme se nechat odradit. Poslouchejme, co říká papež František, „Pán se nikdy neunaví odpuštěním, nikdy! Jsem to spíše my, které unavuje neustále o odpuštění žádat.“ Samozřejmě, potřebujeme litovat svých hříchů a udělat pevné rozhodnutí o nápravě. Pokud to děláme, pokud to neustále zkoušíme, pak Boží milosrdenství nemá hranice a my můžeme věřit, že může i chce uspokojit naše touhy po svatosti.

Dále si něco řekneme o tom, jak Bůh touží vyzdvihuje malou duši do výšin svatosti. Nyní ale jen zvažme, že pokud chceme žít Malou Cestu, musíme dělat tři věci: 1. *Poznat temnotu*: Poznat temnotu naší malosti a porušenosti. 2. *Neustále se snažit*: Neustále se snažit růst ve svatosti a dělat malé věci s velkou láskou. 3. *Neustále důvěřovat*: Neustále důvěřovat a věřit, že Bůh nás uspokojí v naší touze po svatosti, i když nebudeme plně chápat jak.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Pomoz mi dělat tři věci:

1. Poznat temnotu mé malosti
2. Neustále zkoušet růst ve svatosti
3. Neustále důvěřovat v Jeho milosrdenství.

3. Meditace - Staneš se svatým

Pokud skutečně žiješ Malou Cestu – pokud poznáváš temnotu své malosti, snažíš se růst ve svatosti a důvěřuješ Pánovým příslibům milosrdenství – *pak se staneš svatým*. Je to jednoduché. Jestliže jsi velmi maličký a tvá důvěra je veliká, pak se možná staneš dokonce velkým světcem. Jakto? Než se k tomu dostaneme, je tu něco, co může být velmi šokující: Když sv. Terezie umírala, protože věřila tomu, co učila, protože věřila, že se stane velkou svatou, sama sbírala své odstříhnuté nehty a pobízela svou sestru Pavlínu (Matku Anežku), aby si je vzala, aby mohly být použity jako její relikvie!

Takto povzbuzovala také ostatní sestry, aby uchovávaly okvětní lístky růží, které se dotkly jejího kříže a říkala, „Pomohou vám konat později dobrodiní, neztraťte žádný z nich.“ Cože? Způsobila snad smrtelná nemoc, která stravovala její plíce, že by zasáhla také její rozum? Ne. Terezie byla zcela při smyslech a její slova jsou zcela v souladu s učením její Malé Cesty.

Je to takto. Podle tradiční, katolické, duchovní moudrosti, myslet si, že budu velkým svatým znamená v zásadě diskvalifikovat sám sebe od toho, abych se jim mohl stát. Vždyť přece, myslet na takové věci (a to už nezmiňuju sbírání relikvií sebe sama) je určitě pýcha, že ano? Dobře, ale to není Tereziin případ. Důvod má co do činění s jejím revolučním přístupem ke dvěma ctnostem: šlechetnosti a pokoře.

Slovo „šlechetnost“ vychází z latinského slova *magnus*, což znamená „veliký“ a *animus*, což znamená „duše.“ Je to jistý druh „velkodušnosti“, které posunuje člověka, aby směřovala vysoko ve svém duchovním životě. Například to bylo kvůli její výjimečné a mimořádné velkodušnosti, když sv. Terezie jednou prohlásila, „Já bych tak mnoho milovala Boha.....milovala ho víc, než On byl někdy vůbec milován.“ A taková velkodušnost je dobrá věc.

Po té co bylo toto řečeno, tradiční katolická nauka učí, že ctnost pokory má neustále kontrolovat velkodušnost. Má za úkol brzdit velké touhy po svatosti stejně, jako uzda u koně. Například, ctnost pokory by odpověděla na Tereziino velkodušné prohlášení po větší lásce k Bohu, než On kdy byl milován nějak takto:

Ale no tak. Nemůžeš to takto říkat. Buď trošku více pokornější a realističtější. Podívej se na to, kdo vlastně jsi? Upřímně řečeno jsi velmi zlomené malé děvče. Tak proč se nezaměřit na to být malou svatou, která jednoduše dosáhne nebe, aniž by strávila čas v očištcí? Nestačí ti to, za takových okolností jak slabá a malá jsi? Proč nenecháš velkou svatost velkým duším?

To je jistě rozumné, ale Terezie takto neuvažovala. Nevěřila, že role pokory znamená být uzdou koním v jejich velkých touhách po svatosti. Naopak, viděla pokoru, jako by plácla koně velkodušnosti po zadku a poslala ho cválat až na měsíc! Jinými slovy, to není navzdory pokoře, ale *spíše kvůli* pokoře, že věří, že se může stát jednou z největších světic. A tato pevná víra vyvěrá z jejího vhledu na podivuhodné Boží milosrdenství.

Pamatuj, že Boží Milosrdná láska je jako voda. Hrne se do nejnižšího místa – a Terezie to poznala. Proto viděla svou pokoru, že poznání vlastní malosti je jejím největším pokladem. Proč? Protože poznala, že to byla její malost, která tak přitahovala Boží Milosrdnou lásku. A protože byla tak malá a zcela důvěřovala Božímu Milosrdenství, věřila že Boží Milosti se jistě nahrne do toho nejnižšího místa – do její malé duše! – a naplní jí tak, až bude přetékat.

Báječné. Jednička pro sv. Terezií. Ale, co to má všechno do činění s tím, že se máme stát velkými svatými? Co?.....Všechno. Proč? Protože *co je svatost, když to není Milosrdná Láska Boží, která se vylévá do našich srdcí.* (Řím 5/5)

Pro Terezií to je pravá a skutečná svatost. Ještě navíc, taková svatost, která není lidským dílem, ale spíše Božím dílem a dílem Boží milosti stékající do nejnižšího místa. A protože Terezie věří, že právě ona je tou nejmenší duší, proto ona uvěřila, že se může stát tou největší světicí. Ve skutečnosti to dokonce řekla Pánu, „Zde na zemi si neumím představit větší velikost lásky, než té lásky, která tě potěšila a kterou *jsi mi dal bez jakékoliv mé vlastní zásluhy.*“ Ve skutečnosti, když na to člověk pomyslí, tak ona skutečně měla jednu výhodu – svou důvěru. Vždyť přece, je to důvěra, která otevřela stavidla Boží milosti a umožnila jí, aby se hrnula dolů, dolů, dolů do malých duší.

Jaká je to revoluce v katolické duchovní teologii! Terezie věřila, že ona byla tou nejslabší a nejmenší duší (pokora) a proto se cítila jistotu, že se stane jednou z největších svatých (velkodušnost). Tak její pokora jí nebránila v jejích touhách po svatosti. Spíše je povzbudila k běhu až k výšinám. Ještě lépe, přinesla jí a vložila do toho nejnižšího místa, do propasti, aby se přemíra Boží Milosti řítila přímo do ní. To je doslova nejhlubší svatost. A není pýchou v ní doufat. Spíš jde o pokoru. A tuto naději chtěla Terezie dát zakusit každé malé duši:

O Ježíši! Proč nemohu říci všem malým duším, jak nevysvětlitelná je Tvá blahosklonnost? Cítím, že kdybys našel duši slabší a menší, než je má, což je nemožné. Byl bys potěšen a projevil jí ještě větší laskavost a poskytl bys jí absolutní jistotu své nekonečné milosti.....Prosím Tě, abys obrátil svůj pohled na množství malých duší. Prosím, abys vybral legii malých Obětí, které jsou hodny TVÉ LÁSKY!

Takže, ve smyslu Tereziiny modlitby za malé duše opakuj: Jestliže žiješ Malou Cestu, tzn. Uvědomuješ si temnotu své malosti, usiluješ růst ve svatosti a důvěřuješ v Pánovy přísliby milosti, *staneš se svatým*. Tak je to jednoduché. A pokud jsi velmi malý a tvá důvěra velká, staneš se dokonce možná velkým svatým, jako sv. Terezie - jen prosím neuchovávej si své odstříhnuté nehty.

Modlitba:

Přijď Duchu Svatý, ohni milosrdenství. Jakkoliv jsem slabý, zlomený a hříšný, pomoz mi věřit, že se mohu stát velkým svatým skrze podivuhodnou moc Božího Milosrdenství.